

BIBLIA

Az októberi elmélkedéseket a soproni közösségek tagjai készítették, sorrendben Németh László, Bertalan Gábor, Bidló András, Csizovszki Zsóka, Csizovszki Robi – a novemberieket Kovács László (Budapest).

Október 2. – Évközi 27. vasárnap – Lk 17,5-10 – A hit három arca

„Ha csak akkora hitetek lenne, mint a mustármag...” – A „mustármagos” szentírási helyről már ezer plusz egy elmélkedés született, ezért inkább a modern megfogalmazású megfelelőjét választom és boncolgatom, előre is elnézést ezért: A hit látja a láthatatlant, elhiszi a hihetetlen és eléri a lehetetlent.

A hit látja a láthatatlant. – Állandó kérdés/ellentmondás, hogy amit látunk, amiről valamely érzékszervünkkel (ez esetben a szemünkkel) meg tudunk győződni, abban ugye nem igazán kell hinnünk, az tulajdonképpen az adott dolog létezésének bizonyossága. A hit ezen jóval túlmutató bizalmi kapcsolat lehetne az Atyával, de mi emberek óriási energiákat fordítunk ennek a hit-

nek hitt kapcsolatnak a bizonygatóására. Valamilyen úton-módon mégis szeretnénk meglátni, kézzelfoghatóvá tenni (elméletekkel, technikai eszközökkel, látomásokkal...), alátámasztani kicsiny hitünket – amelynek a maradékát is azon nyomban elvesztjük, mihelyt az előbbiekre építkezünk a bizalom helyett. Hinni azt, amit nem látunk, ebben van az igazi „adrenalin”, mert ahogy mondani szokták: „úriember a tutira nem fogad”: visszanyerni egy lottószelvény árát vagy még azt sem.

A hit elhiszi a hihetetlen. – És itt nem a hiszékeny emberekre gondolok, arra, hogy bármit meg lehet etetni bárkivel. Sokkal inkább egy olyan motiváció belső ébredését élhetjük át, amely valóban sok-sok ember számára hihe-

tetlen és elérhetetlen, mert az első kudarc után visszafordulnak, pedig a sikert elérő embert csak az különbözteti meg tőlük, hogy ő tudja, hogy tovább kell mennie. A kettősség itt is felfedezhető, mert aki elhiszi, az rögtön ráébred arra, hogy az nem is olyan hihetetlen, az igenis lehetséges, megvalósítható még saját maga számára is.

A hit eléri a lehetetlent. – Sőt ajándékba kapja azt, ami tegnap még lehetetlennek tűnt számára. Ezért már nem kell különösebben szenvednie, jön az magától, csak észre kell venni, látni és megérteni az ok-okozati összefüggést, amelyre nagyon sok ember (ha egyáltalán eljut ide) nagyon gyorsan rávágja, hogy szerencse kérdése. A hittel célba érkező ember ezzel szemben hálát ad az Úrnak.

Október 9. – Évközi 28. vasárnap – Lk 17,11-19 – Hálaadó hit

Amikor útban volt Jeruzsálem felé, Szamária és Galilea között haladt át. Amint beért egy faluba, szembejött vele tíz leprás férfi, távol megálltak, és kiáltozva kérték: „Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!” Amikor meglátta őket, így szólt hozzájuk: „Menjetek el, mutassátok meg magatokat a papoknak.” És amíg odaértek, megtisztultak. Egyikük pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és fennhangon dicsőítette Istent. Arcra borult Jézus lábánál, és hálát adott neki. Ez pedig samáriai volt. Jézus ekkor így szólt: „Vajon nem tízen tisztultak-e meg? Hol van a többi kilenc? Nem akadt más, aki visszatért volna, hogy dicsőítse Istent, csak ez az idegen?” És ezt mondta neki: „Kelj fel, menj el, hited megtartott téged.”

A hit előfeltétele a gyógyulásnak, de ha megvan is valakiben, ez nem jelenti azt, hogy a gyógyulásnak csálthatatlanul be kell következnie. Valójában ugyanis ez nem mindig történik meg.

Sokaknak van hitük, de csak kevesen nyerik el az általuk kívánt rendkívüli jótéteményeket. A csodák tanúsítják, hogy Isten jelen van a történelemben. Időről-időre meggyújt egy fáklyát az ember útján, hogy jelezze, állandóan együttműködik vele, s hogy emlékeztesse, nem magányosan halad előre. Hitre nem annyira a szokatlan esemény elfogadásához van szükség, hanem ahhoz, hogy az ember a mindennapok eseményeiből ki tudja olvasni Isten rejtőzködő jelenlétét, aki vele együtt és ugyancsak rejtett műveletekkel segíti őt előre. Ennek a bizonyosságnak csodás események nélkül sem lenne szabad megrendülnie az emberben. A történetben szereplő emberek Jézushoz fordulnak, és ebből is kiderül, hogy aki Jézushoz fordul, és tőle vár választ, az bizonyosan számíthat a segítségére.

Ebben a történetben azt olvashatjuk, hogy van hálaadó hit is. Elvállik a tíz leprás útja, és kilencen nem térnek vissza Jézushoz: „Mit

akar még tőlünk az Isten? Hálát adni? Minek? Kértük, hogy segítsen, segített. Meggyógyultunk.” Egy valaki visszatér, s az ő hite másképp folytatódik tovább. Visszamegy, leborul Jézus előtt, és hálát ad azért a csodaért, ami vele történt. „Azért van Isten, hogy segítsen. Hát vajon miért járok templomba? Nem azért, hogy ha kérek valamit Istentől, akkor teljesítse?” „Jár nekünk a gyógyulás, a segítség” – az ilyenfajta gondolkodás hányszor van ott a mi szívünkben is így, hogy mennyire leprások lettünk a lelkünkben Isten nélkül... Hova jutottunk Isten nélkül...

A hála az ember válasza az Istentől kapott ajándékokra. A keresztyének is mindig készek arra, hogy jótéteményeket kérjenek, de gyakran megfélemlenkednek arról, hogy hálások legyenek annak, akitől ezeket kapják. Az evangélium és a hit olyan ajándék, amelyet hálás szívvel kell fogadni, legalábbis úgy, hogy gondolunk az ajándékozóra.

Október 16. – Évközi 29. vasárnap – Lk 18,1-8 – Kitartó imádkozás

A Lukács által közölt példabeszéd a kitartásról szól. A mai világ-

ban egyre inkább elvárása sok embernek, hogy mindent rögtön meg-

kapjon. A mának élünk. Amit ma nem kaphatsz meg, az már nem is

számít. Erre ösztönöznek a reklámok, a társadalom nagy részének az elvárása. Bár két évezreddel ezelőtt nem volt ennyi reklám, az emberek biztosan akkor is türelmetlenek voltak.

Jézus példabeszéde kettős: egyrészt szól a hamis bíróról, másrészt az özvegyasszony kitartó kéréséről. Az ember nagyon sokszor találkozik „hamis bírókkal” az életben. A kérések, a rászorulóknak mellett nagyon sokan „elmennek”, „félrenéznek”. Sokan úgy gondolják, jobb, ha nem

tudnak semmit mások bajáról, hiszen akkor nem is kell velük foglalkozni. Ha a menekültek a határon kívül „maradnak”, ha nem látjuk a szegényeket, akkor az nem a mi gondunk. Tartsuk őket minél messzebb magunktól. Ezt sugallja a politika, de ezt gondolja az emberek nagy többsége is. A „hamis bíró” ennek a gondolkodásnak tipikus példája.

A példabeszéd főszereplője természetesen az özvegyasszony, aki kitartóan kér. A kitartó imádkozás –

éppúgy, mint a kitartó cselekedet, munka – meghozza a gyümölcsét. Jézus erre biztat mindenkit. Még a hamis bírót is meggyőzi a kitartó kérés, mennyivel inkább meggyőzi Istent a kitartó imádkozás. Ha türelmesen hozzá fordulunk imádságunkkal, az meghozza a gyümölcsét. Ha az izraeli társadalom legelésebb részéhez tartozó özvegyasszonynak is sikerült, nekünk miért ne sikerülne kitartással elérni céljainkat?

Október 23. – Évközi 30. vasárnap – Lk 18,9-14 – Külső helyett belső motiváció

Jézusnak nagyon elege lehetett azokból az emberekből, akik még itteni életükben bizonygatni akarták igaz voltukat. Átlátott rajtuk. A törvények szerint élő lélek szeretne biztos lenni magában; hogy van értelme a törvények, szabályok betartásának. Mint az agárversenyen a belógatott kolbász után futnak az agarak, úgy a törvény és a szabály lebeg betartója előtt, hogy ösztönözve legyen az élet versenyében.

A külső motiváció esetében a cselekedetek impulzusai, okai és célja, jutalma a külső világban keresendő. Belső motiváció esetén nincs szükség külső ösztönzőre, ami a helyes viselkedést kiváltja.

A törvény és annak betartása külső motiváció. Ezért fontos, hogy aki e szerint cselekszik és él, megelégedést éljen át, amikor önmagára tekint. Ez a megelégedés azonban könnyen átsap elbizakodottságba.

Vékonyka az a hajszál, ami elválasztja a megelégedettség érzését az elbizakodottság érzésétől.

Jézus ezzel a példázattal figyelmeztet bennünket az éleslátásra és a pontos egyensúlyozásra, hogy amikor a törvények szerinti életet választjuk, inkább legyünk csak megelégedettek, mintsem elbizakodottak.

Október 30. – Évközi 31. vasárnap – Lk 19,1-10 – Megmentés előfeltételek nélkül

Bár a Zakeus-történetet mindannyian jól ismerjük, most mégis azt kérem tőled, kedves Olvasó, hogy vedd a kezédbe a szentírás szövegét, és szándékosan úgy olvasd el, hogy a 7. vers után a 9-10. verset olvasod, és csak ezt követően a 8. verset! Itt ugyanis tetten érhető Lukács tudatos szerkesztői tevékenysége, amelynek eredményeként a tiszta jézusitól eltérő tartalom bontakozik ki előttünk.

Lukács szerint a Jézus Zakeusnál megszállása ellen zúgolódóknak Zakeus ad választ, megtérésjeleket felsorolva, majd Jézus ezt a tettet jutalmazza „üdvösséggel”. Ebben az esetben az üdvösség elnyerésének tettekben megnyilvánuló előfeltételei vannak.

Ezzel szemben Jézus olyan Istent szeretne közvetíteni számunkra,

akinek a világában az előzővel forradalmian ellentétes logika érvényesül: Jézus még Zakeusnak a jóvátételre vonatkozó kijelentését megelőzően mondja, válaszul a zúgolódóknak: „Ma jött el a megmentés (üdvösség) napja e ház számára, mivelhogy ő is Ábrahám fia. Az emberfia ugyanis azért jött el, hogy felkutassa és megmentse az elveszetteket.”

Ez a feltételek nélküli, ingyenes szeretet hozza meg a változás fordulatát Zakeus lelkében. Rádöbben, hogy kincset talált, és megragadja azt. Ezért hajlandó lenne bármit megadni. Előbb a fejében, a tudatában rendeződnek a dolgok, majd csak azt követik a cselekedetek. Tudta, hogy mit kell tennie. Örömben, jóval az előírtnál nagyobb mértékű jóvátételek vállalását mondja ki

az öt feltétel nélkül elfogadó Jézusnak.

Mi is feltehetjük magunknak a kérdést:

– Vajon az igazságossághoz ragaszkodva én szintén a zúgolódók táborához tartozom?

– Talán én is azt mondogatom, hogy „Nahát, ez mégiscsak túlzás”? Mit akar ez a Jézus szegényektől, a gyengéktől, a bűnösöktől, a népnyűző vámosoktól, az idegen hatalmakkal kollaborálóktól, a hitetlenektől, az ateistáktól, a kommunistáktól vagy a megvetett társadalmi rétegektől? Ők előbb bizonyítsanak!

– Miért nem inkább hozzám tér be, hozzám, aki már megtértem?

Vagy éppen Jézus tettét tapasztalva leborulok Isten minden lépését megelőző bizalma és átölelő szeretete előtt?

November 6. – Évközi 32. vasárnap – Lk 20,27-38 – Feltámadáshit

A feltámadás kérdése Jézus korában is vita tárgya volt. A szadduceus-pártiak tagadták a feltámadást, a farizeus-pártiak hittek benne. A szadduceusok a hét feleség történetével akarták lejáratni a farizeusok feltámadáshitét. A vitába Jézust is belevonták.

1) A szadduceusok hite

Érdemes történetileg áttekinteni a zsidók hitét: A régi zsidó hit szerint Jahve az egyetlen Isten, Izrael

Istene, Izrael pedig Jahve választott népe. Jahve jutalmaz és büntet. A jutalom és büntetés a földi életben jár ki minden embernek. Az ősi zsidó hit szerint ugyanis „a halott nem dicsérheti Istent a koporsóban”. Aki meghal, az megsemmisül, vagy legjobb esetben a „seol”-ban (az alvilágban) él árnyoszerű életet. Az élet csak az utódokban folytatódik. A zsidó nép célja az, hogy minden család továbbadja az életet. A nép így lehet örök életű.

A zsidó messiáshit lényege: Izrael hűtlensége miatt Jahve elfordult népétől, de a nép remélte, hogy ha a haragja felenged, újra népe felé fordul. Majd jön egy Király, Dávid sarjából, aki visszaállítja Jeruzsálem régi fényét. A Messiás elhozza a dicsőséget és hatalmat. Ebben állt a szadduceusok feltámadáshit.

2) A farizeusok hite

Ez az immanens zsidó felfogás egyszerre megváltozik, amikor a zsidók a perzsa dualizmusból átve-

szik a jó és rossz küzdelmének eszméjét. A *Messias* lesz ennek a küzdelemnek vezére. Ez a *Messias* az égből jön, és győz. A gonosz megsemmisül. Következik a *végítélet*: a holtak feltámadnak, mindenki mennyei Bírāja elé áll.

A makkabeusi korban (Kr. e. 2-1. sz.) ezek a várakozások elfajultak. Ezt tükrözik az apokalipszisek (Dániel, Ezdrás, Hénoch stb.). Ettől

kezdve szerepel Izrael történetében a feltámadás és a végítélet hite.

3) Jézus hite

Jézus akkor még nem halt meg, nem támadt föl. Még csak egy hitvitába próbálják bevonni. Azt már tudja, hogy Isten csak szeretni tud, azt is tudja, hogy ő nem a végítélet végrehajtója, hanem „csak” az „emberek fia”, aki teljesen egyesült a szeretet Istenével, az Atyával.

Annyit tudhat az Atya világáról, hogy más világ lesz, ahol mások lesznek az emberi kapcsolatok is. Ami pedig az ún. feltámadást illeti, az az Atya, a *Szeretet-Isten világára való feltámadás*.

– *Testvérek!* Folyik a hitek harca. Mi tudjuk, hogy a különböző hitek csatája vérfürdőhöz vezet, a szeretet élete pedig a boldogsághoz. Ebben higgyünk!

November 13. – Évközi 33. vasárnap – Lk 21,5-19 – Végpusztulás vagy kitartás?

Nagyon sötét órájában beszélgethetett Jézus a barátaival, amikor Jeruzsálem pusztulásáról és a világ végéről beszélt. Ráadásul olyan „vigasztaló” jövőt jósolt meg nekik, hogy ember legyen a talpán, aki nem ered futásnak és nem menekül ettől a pesszimista prófétától. Alig hiszem el, hogy ez a sötét kép nem az evangéliumszerkesztők bűne, akik maguk is az apokaliptikus rémálom fertőzőttei lehettek.

1) Jeruzsálem pusztulása

Nem kellett prófétának lennie annak, aki megjövendölte Jeruzsálem pusztulását. Az elnyomás alatt szenvedő zsidóságon belül a kollaboráló főpapság (szaduceusok), a rejtett belső ellenzék (farizeusok), a titkos hazafias szervezet (zelóták), a késes támadók (szikáriusok), a gyakori lázongások (Bar Kochba) előrevetítették Róma türelemvesztését, ami Kr. u. 70-ben a végpusztulást hozta Jeruzsálemnek és a Templomnak, amelyből csak a siratófal maradt meg.

2) A világ vége

Az elkeseredettség Jézus korában a *messianisztikus* ígéreteket is az *apokaliptika* irányába fordította. Magyarul a *Messias* eljövetele azt jelenti, hogy elpusztítja a tökéletlen és bűnös világot, hogy egy tökéletes új világot teremtsen meg a földön.

Jézus biztosan nem volt híve ennek a felfogásnak, mint ahogy nem is lett semmi a második eljöveteléből („parúzia”). Már abban a sötét órában is kifejezetten figyelmezteti barátait, hogy sokan lesznek majd, akik az ő nevében jönnek és világvéget hirdetnek.

Ami pedig a *világvége* „jeleit” illeti, ahhoz sem kellett jóstehetség, csupán a világ történelmének, erkölcsi állapotának és a biológiai, kozmológiai lehetőségeknek némi ismerete, hogy mindez bekövetkezhet és be is fog következni. Csak idő kérdése.

3) A tanítványok sorsa

A képzelt beszélgetés témaváltá-

sa az igazán fontos ebben a történetben: a tanítványok sorsa.

Jézus nem árult zsákbamacskát. Különösen pályafutása végét észlelve fel kellett készíteni barátait arra a veszélyre, amely őket fenyegeti, ha egy egész világot forradalmasító változás programjával állnak a világ elé: „*Szerezetek*” helyett „*Szeresetek*”! A világpusztulást csak ezen az Úton lehetne megállítani. Ezért vállalniuk kell az üldözést, a börtönt, még a halált is, mert ez az egyetlen esélye az ember megmaradásának a Földön. És ez az ember örök jövőjének is záloga.

Jézus tudja magáról, hogy nincs egyedül az Isten Országáért folytatott küzdelmében, mert a Szeretet Istenének Lelke az az erő, amely elteti őt. És eltetni fogja barátait is, csak tartsanak ki, és meg fogják őrizni lelküket!

– *A kérdés számunkra az, hogy az ilyen sors vállalása előtt mit választunk: a menekülést vagy a helytállást?!*

November 20. – Krisztus király vasárnapja – Lk 23,35-43 – És leszál a keresztről...

A mai ünnep Krisztus király ünnepe. Annak ellenére az, hogy Jézusra Pilátus erőltette rá ezt a címet,

és gúnyból íratta az akasztófára, hogy a „Názáreti Jézus a Zsidók királya” (I.N.R.I.). Az akasztás után

a Főtanács tagjai, a katonák és még a felfeszített gonosztevők is arra biztatták Jézust, hogy ha ő a *Messias* király, szálljon le a keresztről, akkor majd hisznek neki... A zsidó Nagytanács tagjai közt is volt, aki titokban azt remélte, hogy ez az ember tényleg a várva várt *Messias*...
Arra gondoltam, mi lett volna, ha Jézus leszál a keresztről?

1) A drukkerok

A Főtanács tagjai

kezdik a biztatást, mintha az akasztófa alatt kitört volna belőlük a tudatalatti, vagy nagyon is tudatos várakozás: „Figyelj, Jézus! A százados kezében a kard, hogy beléd döfje. A katonák készülnek összetörni a lábszársontodat. Még kis idő van, hogy bizonyíts...”

A katonák jó poénnak tartják az zsidók ötletét. Egy csodatévő megtehet annyit, mint bármelyik indiai fakir.

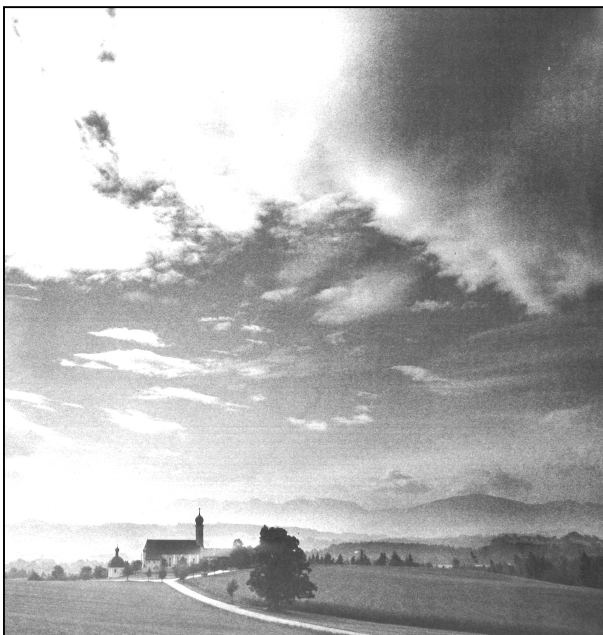
Az akasztófahumor a két felakasztottra is átragad. Az egyik káromkodik, a másik könyörög: „Szabadítsd ki magadat és minket is!”

A tömeg pedig szolgamódrá gyorsan melléjük áll: „Szállj már le!”

2) A Messias király

Es Jézus leveszi jobb kezét a keresztgerendáról, aztán a balt is. Majd lábait a szálfá vasszögéről, és leszáll... Int, és a két lator is követi.

A néma döbbenetből elsőnek ocsúdik fel egy *főtanácsbeli farizeus*

us. Ujjongva tör utat magának: „Hozsanna Dávid fiának! Megadta nekünk a jelet a Magasságbeli!”

A római katonák bambán néznek egymásra, és a százados is átváltozik: „Ez az ember valóban igaz, az Isten fia!”

A jobb lator a századoshoz rohan, kirántja kezéből a kardot, és átnyújtja a Názáretinek. Ekkor felzúg a tömeg: „Ki-rály, Ki-rály, Ki-rály...”

Egy maroknyi csapat jön, az egyiknek kezében kard villog. Ezt kiáltja: „Hozsanna! Mester!” Jön egy tépett örvöl is kötéllel a kezé-

ben. Ő csak megcsókolja a királyt: „Üdvöz légy, Király!”

3) A véres kard

A Király némán áll, kezében a sebeitől véres karddal. Majd felemeli a véres kardot, és így kiált: „A hazáért, népünkért, a Seregek Urának, Istenének nevében – előre!”

Hatalmas győzelmi kiáltás tör föl a Koponyák hegyén. A tömeg megindul a Messiás után, vissza a városba, a Helytartóság elé.

A hír futótűzként terjedt. A Húsvétra a fővárosba felzarándokolt, minden 12 évesnél idősebb zsidó

férfi egy emberként csatlakozik a menethez...

Az Antónia-vár tetején állva a Római Császár helytartója, Poncius Pilátus készültségbe helyezi a római légiót... A római hadsereg csak a parancsra vár...

– Krisztus Királyt ünneplő Testvérem! Te is ezt kiáltod-e: „Jézus, ha te vagy a Messiáskirály, szállj le a keresztről, szabadítsd meg magadat és minket is!”?

November 27. – Advent 1. vasárnapja – Mt 24,37-44 – Úrjövet?

A keresztény vallás három „Úrjövetről” beszél: Az „Isten Fia” születik az első adventen, a büntető „Emberfia” jön el a külön ítéleten, amely mindenkinek a halála után következik, és a végítéleten is ő jön el. Szól hát a riadó: „A halálotokra és a végítéletre emlékezve virraszatok!” Ugy szól ez a nóta, mint mennyi fenyegetés... De mi van a betlehemi Jézussal?

1) Végítélet

A szinoptikusok (Máté, Márk, Lukács) egymással versengenek, és vérszomjas történetekben, apokaliptikus rémségekben mesélik el a „parúziát” (Jézus második eljövetele), amikor is a világmindenség erői összeomolnak, az emberiség, mint egykor a vízözönben, most a tűzözönben elpusztul, és a régen és akkor meghaltak mind feltámadnak, és a rettenetes Bíró színe előtt megítéltetnek. A jók jobbra át: „Befelé a mennybe!”, a gonoszak balra át: „Menjete a pokolba!” Mindezt Dániel könyvének „Emberfia” nevezetű Királya intézi. Jézus?

2) Külön ítélet

A középkori teológusok szentírási alapon kidolgozták az ember halálakor bekövetkező isteni ítélet tanát is. Ugyanaz az esemény játszódik majd le a halálunkkor, a külön ítéleten, csupán a test feltámadására még várni kell a végítéletig.

És nekünk virrasztanunk kell éjjel-nappal! Elgondolkodni a vízözön történetén. Jahve-isten sokallotta a nép bűneit, és eldöntötte, hogy elpusztítja a rosszul sikerült emberiséget. Kivéve Noét és családját, akik jók voltak. Noé építi a bárkát, a nép pedig kineveti őt. Az emberek esznek-isznak, házasodnak. De megérkezik a vízözön és a végpusztulás.

Ha mostanában jönne el a végítélet, mondjuk egy harmadik világháború vagy atomháború alakjában, most is lennének, akiket ott hagynának a mezőn vagy malomban, mert nem férnek be a kiváltságosok bárkája. Ezért jó, ha tudjuk, hogy a halál mint a tolvaj érkezik, és minket is elvisz, vagy a külön ítéleten, vagy a végítéleten.

3) Gyermekek születik

Szerencsére az evangéliumi elbeszélés szerint a vérengző Emberfiának a születése mesének bizonyult. Biztos vagyok benne, hogy a „végítéleten” és a „külön ítéleten” is mesének fog bizonyulni. Mert az ilyen istenkép, Jézus-kép nem más, mint szadista, uralomtól torzult, bosszút lihegő emberek képzeletének szülötte.

Én egy Gyermekek születésének ünnepére készülök, nem egy Úrjövetre! Egy Gyermekek születésére, aki az igazi emberfia. Én egy atyai, szerető Istennel való találkozásra készülök a „külön ítéleten” is, és a „végítéleten” is, aki nem a bűnösök gyilkosa, hanem azoknak is megmentője.

– Tisztelt Evangéliumírók! Nem akarok félelemmel-rettegéssel virrasztani! Hanem szeretnék édesdeden aludni, amikor annak ideje van (ha van!), és felkelve éber akarok lenni arra a szeretetre, amely egy rongyos istállóban egy kicsi Gyermekek mosolyából sugárzik felém.

Búcsú az Olvasóktól

Ezúton tájékoztatjuk kedves Olvasóinkat, hogy 33. évfolyamában járó folyóiratunk nyomtatott megjelenése ebben az évben sajnos véget ér, már csak a következő, decemberi számot küldjük nyomdába és postázzuk.

Forrásaink az utóbbi három évben szinte teljesen kimerültek, nagyon kevés hazai kézirat érkezett, és idegen nyelvű folyóiratokból is csak elvétve tudtunk közlésre érdemes írásokat átvenni.

A megmaradt és az esetleg befutó további cikkeket a folyóirat világhálós kiadásában szeretnénk majd közölni, ám az új elektronikus számok terjedelme és megjelenési ideje egyelőre teljesen bizonytalan. Javasoljuk, hogy időnként keressék

föl honlapunkat: www.ertedvagyok.hu, és böngésszék korábbi számainkat, amelyek mind megtalálhatók ezen a címen: <https://ertedvagyok.hu/arcanum>.

Az előfizetési díjakból és adományokból megmaradó összeget a Bokor Közösség két alapítványa, a Hazai Rászoruló Alapítvány és a Harmadik Világ Alapítvány támogatására fogjuk átutalni.

Hálásan köszönjük Olvasóink kitartó hűségét, és Isten áldását kérjük Mindannyiukra!

A szerkesztőség